

Pavína Bielíková

HRDLOŘEZKA

● — pointa

Hrdlořezka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Pavčina Bielíková
Hrdlořezka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pavĺína Bieliková

HRDLOŘEZKA

Pavčina Bielíková

HRDLOŘEZKA

**JAK POSÍLIT SVÉ MYŠLENÍ A PŘIPRAVIT
SE NA ŽIVOT V JAKÉMKOLI VĚKU**

● ■ **pointa**

2024

Copyright © Pavlína Bieliková, 2024

Cover design © Pavlína Bieliková, 2024

Foto © Tomáš Znojemský, 2024

Ilustrace © Kristýna Anna Lišková 2024

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2024

Je nelegální reprodukovat, kopírovat nebo šířit jakékoliv části tohoto dokumentu, ať elektronickými nebo tištěnými prostředky. Nahrání této publikace je přísně zakázané.

ISBN tištěné verze 978-80-7691-561-9

ISBN e-knihy 978-80-7691-671-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-673-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-674-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Poděkování

Tato kniha je věnována několika důležitým osobám. Hned na začátku bych jim chtěla vyjádřit upřímné poděkování za to, že mě inspirovali a podpořili na cestě k jejímu napsání.

Především děkuji svému synovi Jakubovi. Podporuje mě vším, co dělá, jeho podpora a láska, jsou hlavními důvody, proč jsem tady. Když se na něho podívám, vidím člověka, kterého jsem přivedla na svět a vychovávala. Každý jeho úsměv, každá jeho radost, a dokonce i každý jeho smutek se stává mojí součástí. Jsem hrdá na to, jakým člověkem se stal, a těším se, co mu přinese budoucnost.

Děkuji mamince za její neochvějnou víru ve mě a její silnou přítomnost v mém životě. Je pro mě zářící hvězdou. Poskytla mi bezpečné útočiště, kdykoli jsem ho potřebovala. Důvěřovala mi a stála při mně v těch nejtěžších dobách.

Nesmím zapomenout ani na své drahé přátele, bez nichž si život neumím představit. Všichni mi rozumí a podporují mě.

Cením si také příležitosti, kterou mi dali moji nadřízení, vlastníci společnosti Euro náradí, s. r. o.

Jejich důvěra mi umožnila být součástí tak úžasné organizace.

Každý, kdo prošel mým životem a zůstal se mnou, hraje důležitou roli. Tito lidé mě formovali, inspirovali a milovali. Všichni jsou pro mě důležití.

Děkuji vám.

Obsah

Poděkování	7
Úvod	11

ČÁST I.

ŽIVOT ZAČÍNÁ TAM, KDE KONČÍ

STRACH	13
Kapitola první: PLNÝ BATOH	19
Kapitola druhá: CIZINKA	29
Kapitola třetí: POUZE FANOUŠCI	37

ČÁST II.

TO, ŽE KRÁČÍME SAMI, NEZNAMENÁ, ŽE JSME ZTRACENI

	49
Kapitola čtvrtá: (NE)LÁSKY	51
Kapitola pátá: BUĎME (NE)NORMÁLNÍ	73
Kapitola šestá: VIDÍME TĚ...	85
Kapitola sedmá: V DÁLCE	93

Epilog	105
O autorce	107

Úvod

Byla bych ráda, kdyby se tato kniha stala inspirací a ponaučením pro všechny, kteří jsou nyní ztraceni v bludišti výčitek, minulosti, obviňování, lží a podvodů. Pro ty, kteří se chtějí pohnout v životě dál, ale obávají se změny a nevěří, že by se jim mohlo dařit lépe.

Nemám žádné odborné znalosti, nevystudovala jsem psychologii, přesto jsem si jistá, že moje poznatky, empatie a slova mohou pomoci otevřít mnoho srdcí a mnoho očí. Knihu jsem napsala tak, aby byla co nejotevřenější a zároveň dobře pochopitelná. Psala jsem vlastními slovy a ze srdce.

ČÁST I.

**ŽIVOT
ZAČÍNÁ TAM,
KDE KONČÍ
STRACH**

Když mi bylo šestadvacet let, pracovala jsem jako ředitelka v jedné známé realitní kanceláři a připadala si jako v pohádce. Můj život se točil kolem práce, kariéra byla na prvním místě a nic jiného mě nezajímalo. Měla jsem pocit, že toto je to nejdůležitější. Byla jsem přesvědčená, že pro sebe a své blízké dělám vše, co je potřeba, a sama jsem se ponořila do světa kariérního růstu, aniž bych si uvědomila, jaké potřeby mají ostatní. Neuměla jsem naslouchat a nechápala jsem, proč se mi v osobním životě přestává dařit. Zatímco jsem se pracovně rozvíjela a zdokonylovala, moji blízcí se mi stále více vzdalovali.

Představte si, že jsem strávila nespočet hodin pipláním své osobnosti a snahou o vlastní růst. Jako kdybych byla uvězněná v bublině, v níž existovalo jen mé úsilí a cíl. Všechny mé myšlenky směřovaly k tomu, abych se stala lepší verzí sebe sama, a často jsem si ani nevšimla, co se děje kolem mě. V této době jsme s mou sestrou pracovaly ve stejné společnosti. Tím pádem jsme se denně setkávaly, což mi dávalo pocit klidu a jistoty. Byla jsem přesvědčená, že vše je naprosto

v pořádku, protože jsem ji měla nablízku a mohla jsem na ni tak trochu dohlížet – možná více, než jsem si připouštěla. Často jsem si říkala, že je to ideální, mít ji vedle sebe a pod jakousi neformální kontrolou. Moje sestra byla vždy úplně opak mě. Když jsem byla malá, snila jsem o tom, že budu umět nádherně zpívat a hrát na klavír. Avšak můj hudební sluch byl, jak to říct, spíš hluchý než hudební. Ona však měla talent, který jsem jí tiše záviděla. Její hlas byl jako z pohádky, ale nikdy se tím nechtěla chlubit a raději si zpívala jen tak pro sebe. Zatímco já jsem každou volnou chvíli trávila venku s přáteli, ona se zavírala do svého pokoje s knihami a studovala. Byla to taková tichá intelektuálka, která se ztrácela ve světě příběhů a vědomostí. V dospělosti se naše životy příliš nezměnily. Já byla stále ta společenská duše, která hledala inspiraci všude kolem, a ona hledala moudrost na stránkách knih a v tichých rozjímáních.

Náš otec na nás obou zanechal své stopy, každá z nás s tím bojovala po svém. Já jsem se rozhodla s těmito důsledky definitivně skoncovat. Věřila jsem, že tvrdá práce na sobě mě osvobodí od všech stínů minulosti. Ale možná jsem právě kvůli tomu přehlížela, že se moje sestra potýká se stejnými démony. Možná jsem se soustředila příliš na sebe a málo na ni.

Naše cesty se moc nerozcházeły, ale naše sny a způsoby, jakými jsme se snažily žít své životy, byly zcela odlišné. Přestože jsme si byly

blízké, každá z nás měla svůj vlastní malý vesmír, ve kterém hledala odpovědi a útěchu. Nakonec jsem si uvědomila, že jsem se sice snažila být lepší, ale možná jsem přitom zapomněla, že i ona potřebuje někoho, kdo ji bude vnímat a chápat.

Když jsem se poprvé postavila před otce jako skála a bránila svou, maminčinu i sestřinu čest, pocítila jsem svoji vnitřní sílu. Střet s otcem byl jedním z těch osudových setkání, která vám otevrou oči a ukážou vám, jak moc jste schopní. Stál přede mnou otec, který pro mě vždy představoval ztělesnění strachu a autority, ale tentokrát to bylo jiné. Už jsem nebyla tou malou holčičkou, která se schovává za matčinou sukní. Byla jsem ženou, která se dokáže postavit za své blízké a za to, co je správné. Moje odhodlání nenechat ho, aby nám dále ubližoval, bylo natolik silné, že jsem v tu chvíli zapomněla na svou muší váhu a po celou dobu měla výraz přinejmenším Gladiátora. Všechny ty roky, kdy jsem se cítila bezmocná a zranitelná, se v té chvíli rozplynuly jako pára nad hrncem. Pocit síly, který mnou proudil, byl osvobozující a uvědomila jsem si, že už se nikdy nechci cítit jinak. S otcem jsem se tehdy viděla naposledy. Moje odhodlání zapomenout na něj a už nikdy se k němu nepřiblížit bylo silné. Bylo to jako zavřít za sebou těžké dveře a vědět, že se už nikdy neotevrou. Vzpomínky na něj, které mě dříve pronásledovaly, jsem pohřbila spolu se všemi společnými fotkami.

Když jsem se postavila proti nejobávanějšímu člověku v mém životě, zjistila jsem, že mám schopnost se bránit. Bylo to jako objevit nový svět, ve kterém nejsem obětí, ale bojovník. Ta zkušenost mě naučila mnoho o sobě samé. Uvědomila jsem si, že jsem mnohem silnější, než bych si kdy myslela. Už jsem se nebála čelit výzvám a překážkám. Pokud jsem zvládla tuto situaci, zvládnou cokoli. To je pocit, který vám nikdo nevezme.

Tento zážitek mě navždy změnil. Už nikdy jsem se nechtěla vrátit do starých kolejí strachu a bezmoci. Stala jsem se ženou, která se nebojí postavit za sebe a své blízké. To už se mnou zůstane navždy.

Můj život začal, když jsem se přestala bát.

Kapitola první:

PLNÝ BATOH

Znám jedno hezké motto:

„Věnuj se těm, kteří tě potřebují, a nevnučuj se těm, kterým nechybíš.“

Přesně tak jsem se už jako malá dívenka občas cítila. Chtěla jsem být tam, kde mě potřebují a kde mi naslouchají, a naopak jsem nechtěla být tam, kde se cítím sama.

Jsem jarní dítě, narodila jsem se v neděli 31. května 1981. Moje matka mi vždycky říkala, že květnové děti bývají nesmírně hodné. Studie tvrdí, že lidé, kteří přišli na svět v neděli, jsou plní kreativity, šlechetnosti a štědrosti. Vysílají do světa pozitivní energii a naplňují všechny kolem sebe štěstím. Takže si dokážete představit, jakou jsem skvostnou bytostí, když jsem se narodila jak v květnu, tak v neděli.

Rodina se rozhodla pokřtít mě hned po mém narození. I když se dnes říká, že mezi kmotrem a pokřtěným by neměl být velký věkový rozdíl, v té době to zjevně neplatilo. Kmotři a kmotry

byli vybírání na základě určitých požadavků – měli být křtění, biřmovaní, a pokud vstoupili do manželství, pak do toho uzavřeného církevně. Nesou zodpovědnost za křesťanské formování svého kmotřence a vedou ho k víře. Jejich rolí je také pomáhat mamince či rodičům v pěstění a vývoji kmotřence až do momentu, kdy dosáhne plnoletosti.

Mojí kmotrou se stala prateta, která žila s rodinou v Německu. Kvůli velké vzdálenosti nebyla schopná mě doprovázet životem a radit mamince v otázkách mé výchovy, ale vždy se postarala o to, abych měla co na sebe a s čím si hrát – posílala nám spoustu věcí. Navzdory tomu, že se náboženství v mém životě prakticky nevyskytovalo a nikdo z rodiny mě k němu nevedl, stále mám víru. Myslím, že každá osoba na světě by měla v něco věřit, ať už je křtěná, či ne. Já mám víru v to, že svět není špatný, že lidé dokážou dávat a přijímat lásku. Věřím v lepší zítřky a v to, že každý si zaslouží to nejlepší. Mám víru, že já a moji blízcí jsme schopni vykonat neuvěřitelné věci, pokud sami budeme chtít. Věřím, že všechno má svůj důvod a smysl.

Když se nad celou svou situací zamýšlím, domnívám se, že možná toto je důvod, proč jsem byla vždy chráněná. Snad za tím stála Boží ruka, kterou nade mnou držel Bůh sám, nebo moje teta, která na mě z Boží vůle měla dohlížet, zatímco moji blízcí procházeli obtížnými časy. V tu chvíli si málokdo uvědomil, že i já procházím bolestí.

Svou pozitivní energii jsem začala skutečně vnímat až v dospělosti. Jako dítě jsem byla hodná a nenápadná dívka, o které se moc nemluvalo a málokdo si ji pamatoval, ale přesto věřím, že moje pozitivní energie byla přítomna už tehdy – jen jsem o ní ještě nevěděla. Pocházím ze severočeských Teplic, které jsou díky své unikátní poloze mimo sféru typických průmyslových podniků a továren jedním z nejkrásnějších měst v této oblasti. Dětství jsem však nestrávila přímo v Teplicích, ale v jejich okolí.

Po narození jsem s maminkou žila v Hrobě, kde dlouhá léta působili i moji prarodiče. Tato obec s téměř dvěma tisíci obyvateli leží blízko státní hranice s Německem. I přes skromnou velikost a klidný život je to pro mě jedno z nejkrásnějších míst na světě a velmi ráda na něj vzpomínám. Náměstí je obklopené starobylými domy, uprostřed je malý park s kašnou a lavičkami, kde si starší lidé rádi odpočinou a popovídají. Každá návštěva mi připomíná, jak jsem dědovi nosila pivo ve džbánu nebo ráno běhala do pekárny pro čerstvé housky. Toto místo je pro mě symbolem míru, klidu a pohody. Význam, který měli mí prarodiče pro celý můj život, je těžké vyjádřit slovy. Jsem jim nesmírně vděčná za to, jak mě viděli a kolik naděje do mě vkládali.

Když mi byl rok a půl, matka se vdala za mého otce. Tento muž mi měl dát lásku a pochopení, vychovávat mě, být vzorem pro můj budoucí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hrdlořezka.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.